

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envían es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

BAULES Y BIULONS.

Si à Palma hey hagués una escola ahont s'enseñas à n'es menestrals lo que los convé sobre relatiu à n'es séu art, y nòltros haguéssim d'aconseyá es capitols ò assumtos pròpis d'es ram de fusteria, courés y serrallés, fariam esplicá una llistó sobre ses *Baules y biulons*, duguent es dexebles de pòrta en pòrta y de calaxera en calaxera per ferlos trèure modèlos y dibuxos. Però ja que aquella escola no ecsisteix, que sapiguem, y suposat que L' IGNORANCIA sol rallá de tot y à tothòm dona recapte, avuy anam à dí quatre paraules sobre aquest assunto; y si à qualcú no li acomòda, que gir fuya, pues no podem fé contents à tota casta de lectors.

Antigament, es portam de ses entrades de Ciutat solía essè embarrat p'es mateix estil d'es que encara veym à un portal de Santa Eularia; per baules hey havia unes anelles de ferro obrat, que tenian un forch afavorit de ròtlo; ja en quedan ben pòques; entre altres tenim à sa memòria sa d'es portal de s' oratòri de Santa Catalina des pòbres, que mira à n'es Sitjá.

En llòch de baules també usòvan uns poms penjants à modo de massetes que pegavan sobre sa cabota d'un bon clau macis, y solian está vuyt ò nòu pams amunt, à fi de podè tocá sense devallá des cavall, es señós de la casa.

Ses pòrtes des balcon y finestres, duyan à sa verga una maneta amb sa coua entornillada per doná bon agafay y obligá es giró de sa tancadura. Es portellons y ses vidrieres tenian, per lo regulá, biulons de mòlla, que los deyan caputxins, à fi de podè tancá y obrí per mèdi d'una cordellina, sense enfilarsè. Ses pòrtes de ses sales y ses cambres mostravan es séus poms de llautó ò de ferro, tornetjats, demunt molt bells escuts entretayats d'es mateix metal.

Y à ses barreres y portasses, veyan aquells ferrayats amb un pam y mitx de mànech, que aconhortavan à n'es més poruchs.

Y aquestes feynes de serralleria, eran ben forjades y tenian una forma pròpia y en caràcte, segons s'estil y gust d'aquell portam.

Ara, que tot s'ha refinat, ja es cèrt que seria una mania volè aplicá aquells mateixos biulons, baules y tancadures, à ses nòstres pòrtes de caoba, à ses mampares, y à ses vidrieres à l'inglesa; però precis es confessá que la major part de ses ferramentes que es nòstros menestrals mos forjan, son à proporció, molt més xerèques que ses d'altre temps.

Y sino, comensau per mirá aquexes pòrtes de lleñam vermey ò de caoba amb ses clavendes entretayades que semblan pells de coní esteses per axugarlès; (valgan per mòstra ses de s' escanzell nòu de La Sanch) y veureu que los serveix de pom y baula una ma de llautó ò un bras de xorrach ple de fuyatje; còpies de ses primeres mòstres que mos arribaren de Marsella

Mirau aquestes vergues, primes com à jonchs, que en llòch de subjectá ses pòrtes des balcon, se vinclan cada instant seguint es vicis des brancals de fusta. Mirau es biulonets de ferro magre amb so pomet de llautó, que, si es portellons badan de junta, ò si ses pòrtes penjan un gruix de moneyòt, ja no arriban ò no entran dins es sobrepañs.

Oh! lo que més mos trèu sa fetna son aquest pomets com à cireres que no més los poden agafá amb sos dos dits, y amb gran perill de torcersè ses ungles.

Y no es tan sòls à ses portetes de pisos per llogá que veym aquets fiadrets tan miserables; es nòstros courés tenen un mòtlo, y no'n saben fé d'altres.

Mirau aquestes claus que per rodarlès à dins es pañy vos heu de pelá es núus des dits.

Mirauvos ses frontisses que son de tel de seba, y comparaules amb ses corretjes llargues y d'escayre qu'altre temps s'usavan.

Y que no mos digan es nòstros menestrals qu'es señós que pagan en tenen sa culpa; pues moltes vegades, amb

sos doblés y tot, no los han pogut obligá à fé aquets trabays com correspon.

Una economia mal entesa y una ignorancia caparruda han fet que s'art de construbí à Mallorca, se tròb avuy en día molt més atrassat que en temps des nòstros avis; per molt que vulgan fermos creure lo contrari. Si qualche còsa veym ben feta y ben entesa, amb aquest ram de baules y biulons y ferramentes, mos vé de fòra, mesclat amb altres objèctes de quincalla. Y axò es lo que are está en més mòda.

Es poms de ferro fus envernissats; es poms de vidre vert ò gròch ò blau, es *timbres* y es picaportes de metal teñit de porcelana, axò ha entrat en bòga, p'es portam modern; y no seria res que tot axò s'emprás à obres de s'estil dei día; lo absurdo es que ben sovint s'aplican aquets flamants objèctes à mòbles y à portam antich. (*)

Per acabá dirèm que reprobam per incòmodes, pòch resistent y de mal gust, aquestes manetes de ferro amb una bolla de llautó que solen posá à tot es portam de finestres y balcon. Que ses baules redones ò d'ansa-pané que solian penjá à ses pòrtes foranes de ses cases de ses viles, eran més hermoses, més fòrtes y de més bona agafada qu'aquets birulets de ferro fús ò de llautó qu'à l'hora d'are s'usan. Que es poms rimats demunt aquells escuts de creus de Calatrava ò d'àngules coronades, à lo austriach, demunt aquelles pòrtes de lleñam vermey, eran molt més artístichs qu'es poms de ferro fús imitats à mármols de colós qu'are se pòsan à totes ses mampares, amb un biuló de mòlla.

Y que per fé renèxe s'industria des serrallés y des courés, à Mallorca, seria necessari enseñá es trabayados à copia es bons modèlos antichs que sian aplicables à ses òbres del día, y à triá es del Estrangé que mos arriban, perque

(*) A sa nòva iglesieta de Pòrtol, d'estil gòtich, haviam adquirít un pom de ferro obrat per una de ses pòrtes, y de *la noche à la mañana*, el vérem substituít amb un de vidre vert à la modèrna, perque aquest era més polít.

entré ses môstres hònes, hey ha molt de rotam.

¿Ahont son es mèstres? No 'u sabem. Lo que sabem cèrt es que los pagam.

UN IGNORANT.

EL PUIG DE POLLENSA.

Era una nit d'es mes d'agost de l'añy passat, que seyem en es pati d'una casa de Pollensa, conversant y fent vèrbes amb amichs, quant un d'ells molt resolt y divertit mos proposá que pujassem dalt *eu Puig*. Dit y fet: mos aixecárem y partírem.

Me record' que feya una lluna tan clara que semblava casi bell de dia. Ses estrelles amb inmensa escampadissa espiretjavan dins s' envellada estesa d'un cèl net de niguls. Su-baix des nòstros pèus, ensá y enllá espargits, còm à regussay de molinada encesa, de tant en tant lluhían es llumèts de ses possessions y ses fogatères des carbonés per dins es bòschs. S' ayre, sumòrt, sumòrt, mos refrescava es front entresuat, no bastant sa séua fòrsa per bellugá ses paumes des garbayons y des pins empenalats. Sentíam ses esquelles de ses guardes que pasturavan es rostoy de p'es costés, y es sò des fabiòls ben refilats entre mitx des grins qu'en competència refermavan es séu cant agut y delitiós.

¡Oh, qu'era d'hermosa aquella nit!

Pujávam per un caminoy estret, empèdregat de còdols ò ubèrt amb picassó dins sa muntaña, fent vòltes y revòltes, mentres mos embalsamava s'oló de señorida y romanins; y contant rondayes y riguent, sòls no mos temíam de ses empitrades ni des ròsts seregayats de ses dresseres.

A la fi arribárem dal *eu Puig*, y vérem davant nòstros aquells torreons de pedres gratelloses y colrades que, ferits per sa lluna de plé en plé, parexían un castell al ayre y sense fonaments.

Tocárem à sa pòrta, mentres un cá, de part dedins, ja dava avis de *gent estèrna*; y mitx endormiscat, fregantse ets uys, mos obri es donat, amb sos calsons amb bufes mal lligats, y amb un llum de cruyes en sa má, que feya crexe, per llarch y de través demunt ses parets, ses ombres des nòus hòstes un pòch intempestius.

Es cá, qu'era ben negre y de pastó, no s'aturava de remugá, ensument mos de un à un, ventant sa coa.

Concedit s'acòbro que may à ningú négan, y per prende es descans que ja añorávam, dormírem tot d'un sò fins à les quatre de sa matinada, pues volíam veure sorti es sòl.

¡Qu'es de bella y alegre s'auba, vista d'allá dalt!

Pareix que sa llum brolla just dins sa badia de Pollensa. Ses muntañes eran de coló morat esmortuít; la má aclaría per instants ses faxes argentades part d'allá sa platja enterbolida; y el cèl coló de cènra matavá ets estels à pòch à pòch dins es llevant.

Una rima encesa destriava s'aygo baix del cèl. Es niguls y hòyres llunèdanes cobraven per devall, es gròch de ses taronjes; y còm una rodella de fòch viu, al cap derré guaytava es sòl, surant demunt es plá de s'aygo, y s'alsá tenint de vermeyó tots es peñals més atrevits des nòstro entorn.

En aquèll instant sentírem sa campana ventant s'*Ave-Maria*, y dárem de bòn cò es bòn dia à la *Patrona*.

Llavò eran de veure, netes de calitja, ses esquenes de sèrres y turons, que se revinçian dexant llòch à la má per sèt afraus. De cap à sa tramuntana teníam Sant Vicens y Formentó; mirant à n'es mestrall queya Ternelles; més enllá Albercuix, y la Fortalesa casi enfilant Alcludia; à s'endret des xalòch es puig de Sant Martí; à ponent, Fertáritx, sa peña Mascarada y la Vall d'en March.

Y ¿quin país del mon pòt oferí dins tan petit redòl un tan gran axam de maravelles còm es que sa naturalesa allá mostrava? Que pujin dalt *eu Puig* es mallorquins que van fòra Mallorca à cercá paratjes delitosos; que vejín d'allá dalt sorti es sòl, y quant hajen guaytat per tots es vents, que s'ajonoyin davant aquella prodigiosa imatge que vá posá es séu vòl allá demunt, per mostrá à n'es mallorquins faèls, d'alsá es séu còr à n'el Rey de les altures.

Abans de les nòu ja eram altra vòlta dins es pòble, per regalá à ses joves que estimávam, per bona recordansa, un parey de *mides benehides*.

UN CIUTADÁ POLLENSÍ.

SA CANSÓ DE S' ENFADÓS.

—¿Per qué en aquest mon de mones, Amb tants d'añys còm fá que ròda, May es passada una mòda Que duen tantes persones?

Déu digué: «*Al germá prohisme Còm à tú mateix.*» ¡Tot just! Y arrèu tot son còrs de fust Y enveja, y fèl y egoisme.

Axò 'm fá está concirós: ¿Y ahont es sa lley de Déu?

—¡No sigues enfadós! No 's conte téu.

Tant mateix, ¿qu'en treuríes D'aquexes doctoríes?

—No: lo qu'es aquesta idea No la 'm puch trèure d'es cap,

Jó qui som curiós, (ja 's sab,) Més qu'una fadrina veyá.

En dia que à una còsa No li tròb explicació, Estich amb un esclató Y es pensament no 'm repòsa. ¿Còm axí tan cavilós Ha d'essé aquest capet méu?

—¡No sigues enfadós!

No 's conte téu.

Còm més t'hi enfundarás, Més t'en penedirás.

—No 'm cab dins s'enteniment Còm es qu' En Jòrdi predica De lo que no entén cap mica, Y es escoltat de la gent.

Y lo milló de tot es Qu'amb tant còm s'infla y s'ufana, Si 'l penjau à sa romana, Veuréu que sòls no trèu pès.

¿Per qué, idò, tan orgullós Vol fé de Pere-Mateu?

—¡No sigues enfadós!

No 's conte téu.

¿De ciencia no 'n té molta? ¡Més ase es qui l' escolta!

—¿Y còm axí aquell pelat Que abans es Govern malehía Are l'alaba, d'es dia Ensá que l'han empleat?

¿No criticava per sis, Sempre per tot fent sa beya, Y à n'ets empleats los deya Sangoneres del país?

Y are còm ell no n'hi ha dos Per alabá es partit séu.

—¡No sigues enfadós!

No 's conte téu.

Tothòm sab, 'vuy en dia, Quin pa més l'asacia.

—¿Còm deu essé que en sorti Un pretendent à una atlòta, En dia que té marròta Totduna li diu que sí;

Y en que sia hòmo de bé, Si de *grògues* no 'n té massa, Li planta una carabassa Que à Muro no 'n saben fé?

¿Trobau qu'axò es decorós, A s'amor posarli prèu?

—¡No sigues enfadós!

No 's conte téu.

Si es veure axò t' desvel-la, Tanquet dins una cel-la.

—Señó Diputat, vostè era Un señó bastant pansit: Fá uns quants añs que aná à *Madrid* Ben carregat de falera.

Y are el tròb que ja es tornat, Y vetx que fá molta vasa, Que té cotxo, ha parat casa, Y viu còm un potentat.

Me diga, entre nòstros dos, ¿D'hon li surt aquest capbréu?

—¡No sigues enfadós!

No 's conte téu.

¡Y alèrta à ferno crítica De còses de polítical!

—Sicilieta, y vosté
 Qu' es tota polvos d' arròs,
 ¿Per qué dú es moño tan gròs,
 Y just fá compondrersé?
 ¿Y tota aquexa estufera
 L' hey paga es séu hòmo?... ¿sí?...
 ¿Y perque camina axí,
 Còs envant y pèus enrera?
 ¡Quin còs tant curt y agradós!
 ¿Tot aquest adrès es séu?
 —¡No sigues enfadós!
 No 's conte téu.
 ¡No 'n faltaria més
 Qu' are ella t' ho digués!

—Bòno, y aquell bergantell
 ¿Perqué amb una dòna 's casa
 Avesada à fé gran vasa,
 Y tot ha de sorti d' ell?
 Si 's vestia de despuyes,
 Per estovía un doblé,
 ¿Còm no veu que tot quant té
 No li bastará per guyes?
 ¿No hey ha un amich judiciós
 Que l' avisás, per bé séu?
 —¡No sigues enfadós!
 No 's conte téu.
 ¿Ests tu qu' hey tens sa pell?
 ¡'Xel fé! s' ansia per ell!

—¿Y aqueil altre estrafulari,
 Còm es qu' es vespres sòl di
 Que no se pòt adormi
 Si abans no passa el rosari,
 Y tothòm qu' el coneix bé
 Massa sab per còsa certa
 Qu' es matí, quant se despèrta,
 Ja pensa es mal qu' ha de fé?
 ¿Y axò no es ferse odiós,
 Escarnint es nòm de Déu?
 —¡No sigues enfadós!
 No 's conte téu.
 N' hi ha molts, avuy en dia,
 D' aquesta confraria.

—Ydò, no res: jò ja vetx
 Que si 'm pòs à cabilà,
 Será axò un may acabá,
 Y es per demés que basquetx.
 A la fi, es cap me confon
 Es pensá amb aquestes còses:
 ¡Beneyt de mi, si fent gloses,
 Cregués qu' he d' adressá el mon!
 En llòch d' essé cavilós,
 Val més que 'm coman à Déu:
 No vuy essé enfadós;
 No 's conte meu.
 Fassem propòsit nóu,
 Y n' hajam parlat pròu.

MIRANÍUS.

CARTA Á UN MONTUIRENCH.

Estimat amich: He rebuda sa téua, en que 'm convidas à ferte uns quants dies de compania per Montuiri are que comensam à entrá en es bòn temps.

Si bé es veritat que no 'm faltan desitjos de passetjá sa méua primorosa figura, tampòch tench sa vida tan avor-

rida, que vulga anarmen de bot y boley à l' altre mon.

Estich bé per are à dins Ciutat, sobre tot desde que s' Ajuntament s' es donat à purificarmos s' ayre y guardarmos de fèbres, sembrant abres d' aquexos que los diuen *eucalyptus*, y que d' aquí un grapat d' aïns comensarán à sorti de ses caheres, si ets atlòs no resòlen lo contrari, esfondrant cahera y abre.

He sentit di moltes vegades que «tot lo mon es mon, fòra Montuiri,» y som de paré qu' aquexa tèrra serà l' altre mon dolent, es à dí, l' infèrn.

Diré perque.

Mos conta s' Evangèli qu' allá à l' altre mon dolent hey haurá gemechs, plo- rayes y cruxits de dents. Y si no mèn- ten ses cròniques, per aqueys barrios montuirenchs, si no *gemechs*, hey ha molts d' *ays*, y no hi faltan tampòch sè- bes, fruyta molt bòna per fé cruxi sa barramenta y fé caure llàgrimes còm es puñy. Per lo tant, te don les gracies de s' oferiment, y ja 'u veurèm en está de- sesperats.

En Pep vá rèbre ses panades que li enviares, y perque jò les tastás me 'n doná una. Amb ella he pogut conexe que no menten es qui diuen que à Mon- tuiri, estant còm están fòra del *mon*, no conexen *la carn*; perque, fiet, còm pròu vatx havè llescat, just hey vatx trobá un òs. Axò 'm pròva que sobre lo que deys qu' el *dimoni* no se pòsa amb vòl- tros, no serà perque Sant Bartomeu el tenga fermat, sino perque, per tenirlo content, li donau ses popes; y ets òssos les enviau à n' ets amichs.

Te don s' enhorabona perque, desde qu' has acabada sa carrera, ocupas un *puesto elevat*, (si es que vius dins Mon- tuiri.)

Dispòn d' es téu amich y camarada que sense ofici ni benefici continúa es- sent per are un pòbre

EX-ESTUDIANT.

XEREMIADES.

Si sa mala noticia que doná despuys- ahí s' *Isleño* mos surt vera, digau que haurém goñat bon jornal.

Segons diu, hey ha hagut un poblé qu' ha entrat patates de contrabando; y dins es sachs, per més afronta y burla, hey venian sarments duytes de Fransa. Y, com si res fos, no ha tengut escrú- pol de sembrá aquelles sarments dins viña seua.

¿Que trobau? ¿Es mallorquí qu' axò ha fet, si es tal còm diuen, no merexe- ría qualsevol còsa? Si axò no es crimi- nal, que 'm tayen es còll.

Tòiduna que s' ha tengut noticia d' aquest abús, una comissió d' hòmos intel·ligents es partida depressa cap à sa

Pobla, à veure lo qu' haja pogut suc- cehí, y à tractá de posarhi remey.

Veurèm, meèm, que serà estat.

*

*

Ses funcions d' ópera qu' hey ha ha- gut en es nostro Teatro, des dilluns de Pasco ensá, per are no van malament, y han feta una revivaya amb sa venguda d' es nostro paisá, es baix Sr. Ordinas, que per are no ha cantat més que en el *Faust*.

Es Teatro, plè cada vespre, ò poch s' hi falta; à diferencia d' altres tempo- rades qu' han donat molts de calcs-fretx à n' ets empressaris.

Lo qu' es aquests qu' heu son are, no se podrán quexá d' es públich. Are lo qu' hey importa es qu' es públich no se puga quexá d' ells.

*

*

Sa canongia que romangué vacant quant va morí D. Miquel Peña, l' han concedida à D. Llorens Despuig, que aquests dies n' es entrat en possessori.

¿Y s' altra, sa canongia doctoral?

Are li fan es mánech.

*

*

¿Que no 'u sabeu que s' altre dia un bergantell amb un poch més robá sa bossa *nada ménos* que á tot un señó mu- nicipal? Si fins y tot es municipals no van segús, ¡ves qu' han de fé es qui ne 'u son municipals!

Ja 'u diu s' adagi castellá: «*Cuando el abad juega à naipes, ¡que harán los legos!*»

Are, es dia ménos pensat, es robat serà s' Alcalde. No té remey.

*

*

No, y p' el Terreno pareix que també hey arriban ets esquitxos. Segons no- ticies, à una partida de cases de per allá es *cacos* hey han feta *casa-santa* sense ferse escrúpol de que ja havia passat es dijòus sant.

A n' es qui ténen casetes baix d' es Castell, los recomenam qualque còsa de s' article que publicam avuy sobre *bau- les y biulons*.

Es s' únich consòl que los poreu doná.

*

*

Es vesins de sa Plassa d' es Banch de s' òli están que no caben en pell, tots contents y satisfets, desde que s' Ajun- tament los ha sembrat allá una partida d' abres, y are los empredrega ses acer- res de bell nóu.

¡Llàstima qu' es Banch de s' òli no sia gran abastament perque hey anás à viu- re tot es vesindari ciudadá, y axí poriam di amb veu alta per tot arreu: ¡Tot Ciu- tat está satisfet d' es séu magnífich Ajun- tament!

*

*

COVERBOS.

Hey havia un sollerich que per fé verbès era el reverent diable. Escoltau aquesta:

Un dia ell y un atlot séu arribàren à una possessió de pes pla, à hora en que à la casa ja havien dinat. Sa madòna, per obsequiarlos, posá taula, tregué olives, sobrassada y un formatje sencè.

Es sollerich comensá à atepirsè de pa y olives y sobrassada, y à fé gloses à sa madòna; y aquesta bones riayes.

Quant estigué sodoll, s'alsava de sa taula, y sa madona, qu'era rumbosa, l'instava que menjás més.

—No tench més gana, madòna; no vuy res pus.

—Menjau formatje; ell no l'heu tocat!

—Teniu rahó, madòna, no hi pensava.

Pren es formatje, comensa à darli vòltes, y à la fi surt amb aquesta:

—¿Ahont trobau que l'he d'ensatá, madòna.

—Allá ahont vos voldreu, (li contestá ella.)

—Ydò, jas, atlòt, posel dins ses beases, y ja l'ensatarém à ca-nòstra.

*
**

Un estudiant carabassé escrivia à un camarada séu una carta de devés tres fuyes. Y llavò acabava diguentli:

—Dispensarás, amich méu, si t'escrich aquesta carta un pòch llargueta; perque no he tengut temps d'escruiela més curta.

*
**

També es molt bona aquella altra carta qu'escrivia à son pare un jovensá pagés qu'era vengut à Ciutat à cercá feyna, y s'havía colocat d'aprenent de carnicé en es Matadero:

«Mon pare: Es mèstre está satisfet de mí, perque aprench aviat de fé sa feyna. Ja ha dues setmanes que me fá inflá, y diu qu'aquest més qui vé, si som bon atlòt, comensará à férme escorxá, y llavò goñaré més.—Memories, etc.»

*
**

Un olié molt acomodat s'en entrá à ca' d'un pintó, perque li pintás es séu retrato. Li demaná que valdria, y es pintó li contestá qu'un retrato *al òli* d'es tamañ qu'ell desitjava, no ley poria fé per manco de cinquanta duros.

Es pagés heu trobava moltet.

—Si no voleu gastá tant, (li digué es pintó,) anau à una fotografia, y feyvós retratá.

S'olié pensava y pensava, y treya contes amb sos dits; fins que, es cap derré, alsant es cap, digué à n'es pintó:

—Diga, señó, ¿y d'es cinquanta duros, que no m'podria llevá res, si jò hey posava s'òli?

*
**

—Lo qu'es axò d'es jòch, (deya un pòbre desenganat,) sempre es un mal conte que no rét. Per exemple: tench cent duros, y en pòs 50 demunt una carta. Si guañy, no més aument es méu capital d'una tercera part; y si pèrt, el disminuesch d'una mitat.

Y tenia rahó.

*
**

Ajudavan à bé morí à l'amo d'una casa de préstamos, y s'agonisant l'exortava mostrantli un Sant-Cristet de plata.

—Pare, (deya es malalt mirántlose de prim conte,) poca plata té: no li puch dexá més que dos duros.

*
**

—¡Ses injurias, (deya un valent acalorat,) s'han de rentá amb sanch!

Y un hòmo de bé, sentintlo, responia:

—May m'ha agradat tal llexivada.

*
**

S'en entra un inglés à una perruquería, s'assèu, y mentres es perruqué l'ensabonava, se trèu s'inglés una pistòla y ley mòstra diguent:

—Estaume alèrta, que jò som molt prim de péll, y si'm feys sanch, vos péch un tir.

—Está bé, *mister*, está bé, (li contestá es *figaro* fent sa mitja.)

—¿Que vòl dí? ¿que no vos assusta una pistoletada?

—Ca! no señó; perque si li arrib à fé un tay, per petit que sia, totduna li tay sa gargamella.

S'inglés molt sério agafá es capell, y s'en aná à afeytarse à un altre llòch.

*
**

—Y ben mirat, ¿qu'es sa vida? (deya un filòsof mal humorat.) Trabayá per menjá, menjá per viure, viure per patí, patí per enmalaltirse, enmalaltirse per morí, morí per reposá. ¡Y ja li poréu doná vòltes: que còm pròu hauréu rodad, vendréu à pará en es mateix llòch!

ANUNCIOS.

OBRES MALLORQUINES.

COMEDIES DE COSTUMS MALLORQUINES, compòstes den Bartomeu Ferrá, titulades: *Es Calsons de Mèstre Lluch*, *Contes vey's barayes nòves* y *Sa Plagueta des llogués*. Les venen à totes ses llibrerías de Ciutat.

FLORS DE MALLORCA, poesías d'autors vivents, premiades les mes en los Jochs Florals de Barcelona. Van traduhides en llengua castellana. Les venen à s'imprenta de P. J. Gelabert.

DEVERS DELS HOMOS, original de Silvio Pellico, traducció den M. Obrador Bennassar. Conté 52 articles d'instrucció moral y relligiosa qu'haurian de sebre de memòria tots es jovensans del dia. A totes ses llibrerías.

POESIAS FANTÁSTICAS en mallorquí, per don Tomás Aguiló. Les venen à s'imprenta de Felip Guasp.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

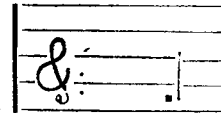
GEROGLIFICH.—*Dauli rapé y farà etchems.*
SEMBLANSES.—1. *En que còm més amunt se fan manco n'hi ha.*
2. *En que té coa.*
3. *En que no passa.*
QUADRAT.....—*Corb-Omar-Rava-Bras.*
PREGUNTA.....—*Moll.*
ENDEVINAYA.....—*Una llántia.*

LES HAN ENDEVINADES:

Sis:—*A. C. I. T., Papuys, Geneta Vega, Un Desenfeynat, Aquella y Pere Pera.*
Cinch:—*Un Sardiné festetjadis, Ateleuquim, Dues Papayones, Mariella y Macarroni.*
Y quatre no més:—*Un Llenterné, Un Montioniásta, Un Escolá, Coa-piu y Lau Tibieriste.*

GEROGLIFICH.

1879 + 1880 — NO

VIA

UN LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un pagell à una ròsa?
2. ¿Y una ploma d'escruiere à una cucuyada?
3. ¿Y un lladre à un fòch que s'encén?
4. ¿Y una figa flò à una casa qu'amenassa ruina?

Q. R.

QUADRAT DE PARAULES.

• • • •
• • • •
• • • •
• • • •

Omplí aquests pichs amb letres que llegides verticalment y de través digan: sa 1.ª retxa, un déu antic; sa 2.ª, una vila de Mallorca; sa 3.ª, lo qu'hey ha à un jòch de cartes, y sa 4.ª una beguda.

BOTETA.

CAVILACIÓ.

Un—Sis—Nou—Onze—Setze—Cent—Mil.

Amb sa primera lletra d'aquests números compòndre es nòm d'una còsa que à Ciutat de cada dia rét més pòch.

UN PUNXA ENEGEGAT.

FUGA DE CONSONANTS.

.A. .E.I. .O. .U

X.

ENDEVINAYA.

Som vista, vista, no vista,
D'es nas me surten mocays;
Plorant me vénen desmays
Que'm duen à la mòrt trista.
Per essè jò més ben vista,
Altri me sòl amocá,
Y qualcú d'es méu plorá
Ses butxaques s'en ensista.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

17 ABRIL DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.